

POSTANOWIENIE

Dnia 27 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 27 maja 2024r.

w sprawie **I. W.**

oskarżonego o czyny z art. 202§3 k.k. w zw. z art. 12§1 k.k. oraz z art. 191a§1 k.k.

skargi obrońcy

na wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 2 lutego 2024r., sygn. akt XVII Ka

1073/23, uchylający wyrok Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w

Poznaniu z dnia 29 czerwca 2023r., sygn. akt VI K 618/22,

na podstawie art. 539e§2 k.p.k.

postanowił:

1) oddalić skargę,

2) kosztami postępowania skargowego obciążyć oskarżonego **I.**

W.

UZASADNIENIE

Skarga wniesiona w imieniu oskarżonego nie jest zasadna.

Zgodnie z treścią art. 437§2 k.p.k. uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439§1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeśli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości.

Powiązanie tego przepisu z treścią art. 539a§3 k.p.k., w którym wymieniono podstawy tego środka zaskarżenia, jednoznacznie wskazuje, że Sąd Najwyższy rozpoznając skargę na wyrok sądu odwoławczego ogranicza się wyłącznie do badania, czy w sprawie, na etapie postępowania przed sądem I lub II instancji, zachodzi tzw. bezwzględna przyczyna odwoławcza, albo doszło do uchylenia wyroku mimo braku formalnych przeszkód określonych w art. 454 k.p.k. lub też konieczne jest przeprowadzenie na nowo w całości przewodu sądowego (*vide*: uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2018r., sygn. akt I KZP 13/17 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2017r., sygn. akt IV KS 6/16). Z powyższego wynika również, że uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego winno jednoznacznie wskazywać, która z przesłanek określonych w art. 437§2 k.p.k. była podstawą uchylenia wyroku sądu I instancji i przekazania sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania.

Z uzasadnienia zaskarżonego skargą wyroku jednoznacznie wynika, że Sąd Okręgowy *podzielił argumentację zaprezentowaną w apelacji Prokuratury Okręgowej odnośnie naruszenia przez Sąd Rejonowy prawa materialnego tj. przepisu art. 202§3 k.k. oraz podniesiony przez apelującego zarzut częściowo błędnej oceny dowodów, która doprowadziła do wadliwych ustaleń faktycznych w zakresie czynu z art. 191a§1 k.k. w następstwie czego doszło do wydania wyroku uniewinniającego, uznając równocześnie, że zgromadzony materiał dowodowy pozwalał na przyjęcie, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona obu zarzucanych mu czynów uchylił zakażony wyrok i sprawę przekazał Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania* (pkt 5.3.1.4.1 szablonu uzasadnienia wyroku).

Stąd podstawą do uchylenia zaskarżonego wyroku była zasada *ne peius* wyrażona w art. 454§1 k.p.k.

Sąd Najwyższy rozpoznający sprawę w postępowaniu skargowym nie jest sądem III instancji. Stąd jego rolą nie jest przedstawienie własnych ocen w sprawie, a jedynie badanie, czy zaistniały warunki do wydania przez sąd odwoławczy wyroku kasatoryjnego. Sąd ten takie argumenty niewątpliwie przedstawił, co przemawia za prawidłowością jego rozstrzygnięcia.

W świetle powyższego skarga nie mogła być uznana za zasadną.

Autor skargi zakwestionował poprawności zastosowania przez Sąd Odwoławczy art. 437§2 k.p.k., lecz nie poprzez naruszenie wprost tego przepisu a błędną w jego ocenie analizę materiału dowodowego, w szczególności w zakresie przyjęcia pornograficznego charakteru materiałów publikowanych przez oskarżonego.

Rzecz jednak w tym, na co już wskazano, że Sąd Najwyższy w niniejszym postępowaniu nie jest władny dokonać weryfikacji poprawności argumentacji Sądów obu instancji, nie jest bowiem sądem instancyjnym.

Podobnie nowopodniesiona przesłanka z art. 439§1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17§1 pkt 9 k.p.k. – a więc, wyjście poza granice skargi, nie była dotąd badana w toku procesu. I z pewnością nie była powodem rozstrzygnięcia dokonanego przez żaden z Sądów rozpoznających dotąd sprawę.

Nic nie stoi zatem na przeszkodzie aby pogląd obrony w tym względzie przedstawić w toku ponowionego postępowania.

W tym kontekście wypada jedynie zauważyć, że z jednej strony owa wada postępowania, wskazana w skardze, dotyczy tylko jednego z zarzuconych czynów, w związku z czym i tak nie mogłaby mieć wpływu na ocenę poprawności uchylenia wyroku co do czynu zarzuconego w pkt 1 aktu oskarżenia, z drugiej zaś strony, opis czynu z pkt 2 aktu oskarżenia wskazuje na umieszczenie w określonym dniu bez zgody K. M. jej wizerunku, nie zaś na opublikowanie zdjęcia określonego w sposób konkretny i zindywidualizowany.

Z przytoczonych wyżej względów, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[J.J.]

[ms]